

Huisarts André van Loenen heeft een eigen dokterspraktijk en is directeur van Medisch Centrum Zaan Zorg waar verschillende hulpverleners met elkaar samenwerken. Om de week schrijft hij voor deze krant.

'Wet van Murphy'

Mijn middagspreekuur is al begonnen, maar ik ben nog bij een patiënt thuis. Ik heb zojuist een zeer zieke meneer Peters (43 jaar) met verdenking longontsteking per ambulance naar het ziekenhuis gestuurd. Hij had 40 graden koorts, was erg benauwd en lag te rillen in zijn bed. De ambulance was er gelukkig in 20 minuten. Daarna snel naar mevrouw Janse. Gewoonlijk loopt zij met haar 86 jaar nog als een kievit, maar ze is in de badkamer uitgegleden en kan niet meer opstaan. Samen met haar dochter til ik haar in een stoel. Ik onderzoek of ze door de klap geen heup of wervel gebroken heeft. Het staartbeentje is zeer pijnlijk bij aanraken en ze heeft een flinke blauwe plek. 'Flink gekneusd, ik geef u sterke pijnstillers', vertel ik haar.

Half rennend kom ik even later de wachtkamer binnen en roep meneer Warnaar. 'Hoe kan het nou dat u te laat bent, doc? Ik had toch een afspraak om 14.00 uur?' Tja, hij heeft gelijk, maar zo'n opmerking doet wel zeer. Ik vertel hem niet dat ik vanochtend keurig op schema liep totdat ik een psychotische patiënt kreeg die voor de trein wilde springen. Toen moest ik met de crisisdienst overleggen. Ik vertel hem ook niet dat ik tussendoor gebeld ben door het ziekenhuis voor de overdracht van een patiënt die weer naar huis gaat; van een radioloog de uitslag kreeg van een vermoedelijke tumor bij een patiënt en een huilende moeder aan de lijn had die haar zorgen uitte over haar verslaafde dochter. Ook waren er patiënten die een consult van 10 minuten hadden, waarbij een kwartier nodig was. Zoals bij de patiënt met een taalbarrière. Vervolgens ben ik meteen visite gaan rijden. Dat ik niet eens geluncht heb, vertel ik hem ook maar niet.

'Heel vervelend, excuses', zeg ik in plaats daarvan. 'Wat kan ik voor u doen?' 'Ik heb last van hooikoorts en de gehoortest bij de audicien was afwijkend.' Twee vra- 10
gen die ik prima in minuten kan oplossen. Ik schrijf een recept en een verwijfsbrief voor de KNO-arts. 'Doc, nu ik hier toch ben; ik heb iets op mijn bovenbeen.' Tot mijn schrik ontdek ik een flink abces. Nadat ik verdoofd heb en een mes in het abces heb gezet, kijk ik op de klok. Mijn uitlooptijd is inmiddels 35 minuten. De 'wet van Murphy' blijft mij achtervolgen...

